

Afhankelijk van de tijd waarin we ons bevinden, en volgens de boodschap die we van onze profeten hebben ontvangen, worden onze dagen **de laatste dagen** genoemd. Wat we allemaal buiten en binnen voelen. Dat betekent dat dit het einde is van de tijd die we vroeger kenden. En we hielden het vast. Dat betekent dat we wachten op de nieuwe tijd. Dat heet **verlossing**. Verlossing is heel diep; het heeft te maken met alles wat zich in ons lichaam en onze ziel opbouwt. Het heeft te maken met de nieuwe kennis. Geen academische kennis, maar spirituele kennis. Dat klinkt allemaal heel mooi en veelbelovend. En dat is het ook.

Wij zijn echter de generatie die afscheid moet nemen van de 'oude manier' en moet begrijpen dat alles wat we vroeger wisten op het punt staat te verdwijnen. En dat is, mijn vrienden, niet gemakkelijk. Ten eerste omdat het een grote duisternis is die het resultaat is van duizenden jaren van illusies. Het brengt veel verschillende soorten emoties naar boven. Dat veroorzaakt soms veel pijn. Daarom kunnen we eenvoudigweg zeggen dat we ons in een reinigingsfase bevinden. Dat is als een vrouw die een nieuwe baby draagt die op het punt staat ter wereld te komen, maar er nog niet is. Dit alles, mijn vrienden, brengt ons één ding tot inzicht: we hebben iets nodig dat ons zal helpen de woestijn tussen de werelden, de oude en de nieuwe, te doorkruisen. En dat iets is **Emuna – Vertrouwen op HaSjem**. Maar het moet een echte Emuna zijn. Omdat we vaak het gevoel hebben dat alles misgaat. Dat de grond onder onze voeten trilt. Er bestaat geen echte veiligheid. We moeten dus de belofte van HaSjem vasthouden aan zijn volk – Am Israël – en aan de voordelen van de rest van de wereld. En daar is een grote emuna voor nodig.

Laten we één ding onthouden, mijn lieve vrienden: **G-d breekt nooit zijn beloften**. Nooit. Nooit. En Hij zal Zijn goede woorden bewaren voor onze volledige verlossing naar een wonderlijke wereld vol wijsheid en geestelijke kennis die de geschenken van HaSjem in ons hart en onze ziel kent. Het zal zo geweldig zijn dat niemand elkaar iets hoeft te leren, maar iedereen zal HaSjem kennen en voelen. Ons werk is nu om de harten van mensen met elkaar te verbinden, van hart tot hart. En om te begrijpen dat dit G-ds wil is om de duisternis binnen te gaan van de mensen die ons echt nodig hebben en hen de grote hoop en het licht te brengen dat door HaSjem beloofd was.

Ik ben blij u te kunnen vertellen dat wij in Lechaim dit werk bijna 21 jaar lang hebben gedaan volgens deze visie. Bedankt al mijn lieve vrienden, degene die ons volgt en begrijpt wat we doen.

Wees gezegend, Daniël Braun

Groeten uit het Noorden

Nu is het weer mogelijk om naar de bovenhoeken van Israël te reizen, ik bezoek graag Peretz en Steve in Neot. De dappere Shoa-winnaars die hun huis niet verlieten.

Met **Peretz** gaat het redelijk goed, tevreden, werkt graag in zijn tuin met fruitbomen, maar mist de wekelijkse bezoeken van de studenten.

Steve is daarnaast enorm optimistisch en als ik bij hem op bezoek kom, verrast hij mij altijd met zijn nieuwe activiteiten of inzichten. De laatste keer dat ik kwam, deelde hij enkele kleine details van zijn levensherinneringen met mij. Het maakte deel uit van zijn interessante levensreis: hoe hij als tiener met de jeugd aliya uit Engeland naar kibboets Neot kwam in '48, en hoe hij zich voor het eerst in zijn leven voelde: dit is mijn thuis voor de rest van mijn leven! En dat is het nog steeds. Steve is 93 jaar oud en zorgt het grootste deel van de dag voor zichzelf. Hij vertelde me hoe hij als sluipschutter in het leger diende, hoe hij verschillende keren overleefde, hoe hij de elektricien werd van de kibboets Neot-Mordechai. Hoe hij zich volkomen alleen voelde toen zijn vader en moeder hem (hun enige kind!) met Kindertransport naar Engeland stuurden om zijn leven te redden. En helaas hebben Steve's ouders de shoa niet overleefd! Vermoedelijk zijn zij op weg naar Auschwitz om het leven gekomen. Steve weet alleen dat ze naar Auschwitz zijn gestuurd, maar daar na de oorlog niet zijn geregistreerd. Steve deelde nog veel meer dierbare herinneringen met mij die plotseling in zijn gedachten opduiken terwijl we praten.

Studenten bezoeken Chazor en Rosh Pina

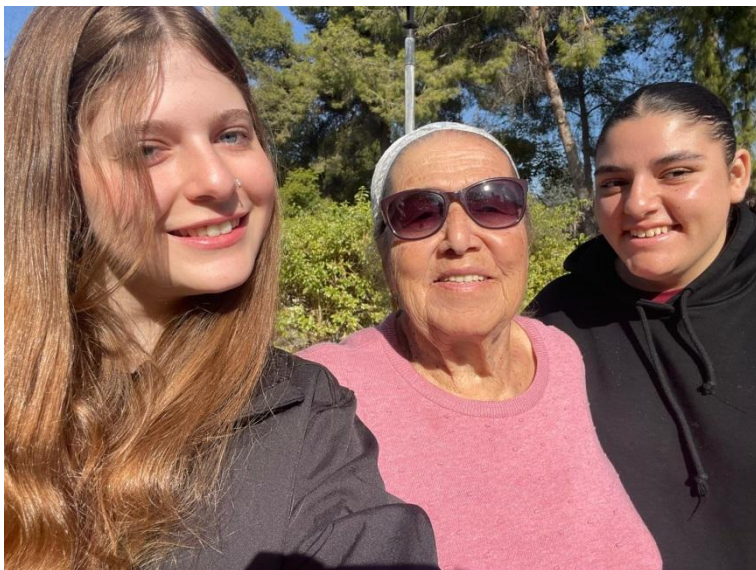
Sinds vorige maand bezoeken vier groepen studenten **Bracha, Ruchama, Jafa & Moshe, Chana en Mina**. De studenten leveren prachtig werk, tot ieders tevredenheid. De Shoa-winnaars zijn er dol op en willen deze kans niet missen. Bracha en Ruchama krijgen bezoek van Jaheli (jongen) en Lihi (meisje). Het gaat goed met Bracha, maar Ruchama, die naast Bracha woont, heeft last van haar eigen gezondheid en van haar dochter. Daarom besloot Bracha om samen met de studenten Ruchama te bezoeken, wat het bezoek voor Ruchama en voor de studenten aangenamer maakt.

Jaheli en Lihi bezoeken Bracha en Ruchama

Mina krijgt bezoek van twee jongens Din en Raslan, zij helpen Mina in huis met dingen die ze niet alleen kan. Mina is erg tevreden over hen en zeker ook over de leerlingen met haar. Tijdens het bezoek van deze week verrasten ze Mina met een emmer bloemen. Bekijk hoe het gebeurde in de videoclip. Genieten!

<https://youtube.com/shorts/0x0J3x5dD5E>

Chana krijgt bezoek van Omer en Maya. Chana geniet er zo van!

Groeten van de studenten en shoa-winnaars!
Timek

Lees het ontroerende verhaal van Shir in haar verslag hieronder:

--

Daniel Braun

Email: danielxrw@gmail.com

Phone: + 972 54 772 3510

Website: <https://www.lechaim2life.org.il/> (Hebreeuws)
<https://www.lechaim2life.org.il/english> (Engels)

Samenvattingen van 'L'Chaim' – Januari 2025 –

Voor de vierde keer in mijn leven had ik het voorrecht een dierbare Holocaustwinnares uit de familie Lechaim te begeleiden en afscheid te nemen voordat ze naar de hemel verhuisde. Kort voor Chanoeka, terwijl ik in de auto reed, had ik een innerlijke stem die me vertelde dat ik naar Safed moest. Ik kwam op bezoek bij Julie, die die week nog op de IC lag en onder narcose werd gebracht en beademd. Het was heel moeilijk om de vrouw vol leven en vreugde te zien, verbonden met de buizen en het lijden. Ik nam afscheid van haar en vertelde haar dat ik van haar hield.

Zo nam ik in het verleden afscheid van wijlen Shalom Yishai, die ik in het ziekenhuis bezocht toen hij in het ziekenhuis lag. Hij kon niet praten, maar hij hield mijn hand vast en er viel een traan toen ik tegen hem sprak. Wijlen Mali Zvieli die een beroerte kreeg precies op de avond dat ik hem kwam bezoeken en nadat ik het voorrecht had hem over de zwangerschap te vertellen en hij was erg blij met hem. Ook met de geliefde Yehudit Buchris die ik samen met mij mocht vieren op mijn bruiloft en zij leerde onze Yaeli kennen, van wie ik een paar dagen voor haar overlijden afscheid nam.

Dit werk in Lechaim, dit vrijwilligerswerk dat in mijn leven kwam, is niet gemakkelijk, in zekere zin is het gemakkelijker om vrijwilligerswerk te doen met kinderen, met soldaten, om voedsel in te zamelen. We hebben het hier over een populatie die aan het verdwijnen is. Maar het is juist hierdoor dat ik een ongeëvenaard voorrecht voel om deze dierbare mensen te kennen die grootouders voor mij worden. die een onlosmakelijk deel van mijn hart zijn geworden, van wie ik ben en van mijn leven. Die alle mensen die dicht bij mij staan kennen en ik die van hen. Een van de kleindochters van een dierbare Holocaustwinnaar uit Safed zei tijdens een van de feestdagen toen we op bezoek kwamen tegen mij: 'Gisteren was de hele familie daar en alleen jij ontbrak.' Het is een unieke relatie die niet kan worden verklaard. De opwinding op de gezichten van de geweldige Esther en Lilian toen ze mijn Yaeli weer zagen zegt genoeg. Het gevoel in het hart van "we zijn thuisgekomen" wanneer je hun huis binnenkomt en de tijd van het bezoek, dat als één minuut verstrijkt, is iets zeldzaams en ongewoons.

Ik wens mijn familie en mij nog veel meer van zulke prachtige bezoeken, en dat onze winnaars en onze ouderen nog vele jaren gezondheid en geluk zullen hebben.

Na het bezoek aan Julie gingen we verder naar het huis van onze geliefde Esterka, die onlangs was teruggekeerd naar Safed na vele appartementsverhuizingen na de oorlog. Het was zo natuurlijk om naar haar toe te komen en aan de ene kant voelde het alsof we elkaar

al een hele tijd niet meer hadden gezien, en aan de andere kant alsof we elkaar pas gisteren hadden ontmoet. We lunchten samen, dansten en zongen met Yaeli en het was gewoon puur geluk.

Daarna gingen we op bezoek bij onze geliefde Lilian, en haar geweldige dochter Hagit was ook bij haar, en ze bleven ons bedanken voor al onze hulp - voor de vele bevallingen die haar zo helpen, voor de aandacht. Lillian vertelde me dat ze het gevoel heeft dat Yaeli een van haar achterkleinkinderen is en kust haar foto aan de telefoon als ze verdrietig is. Het ontroerde mij enorm.

Tijdens een ander bezoek aan Modiin hadden Yaeli en ik het voorrecht om samen met Shulamit de 94e verjaardag te vieren. Het was tijdens Chanoeka en in plaats van een taart besloot ik donuts met melkjam mee te nemen, omdat ik wist dat Shulamit er erg van hield. Shulamit spreekt niet meer zoveel als vroeger, maar ik zag haar vreugde en opwinding over het bezoek. Yaeli speelde en was enthousiast over het kleurrijke huis van Shulamit, dat ze meerdere keren in haar leven had bezocht. Haar geweldige dochter was er ook, en we praatten en het was interessant en vreugdevol en we zongen Chanoeka-liedjes voor Shulamit en ze was op haar gevorderde leeftijd op haar zachte manier opgewonden en 'danste' met haar vingers en het toverde een grote glimlach op mijn gezicht. Mogen we alleen maar meer spannende, leuke en vreugdevolle ontmoetingen zoals deze hebben en dat ze alleen maar in goede gezondheid zullen verkeren.

Shir